Я жив ціле літо в маленькому місті. Учителював і вчився сам. У мене була кімнатка, відділена від кухні дощаною перегородкою. На кухню часто ходив фокстер'єр Джек — маленький собачка, але дуже завзятий.

Ми познайомилися з ним надворі, і він став ходити до мене в хату.

Я сиджу і читаю, а він спить біля столу.

Бувало й так, що сам стомишся і заснеш, поклавши голову на стіл.

Але більше спав Джек, а я читав.

— Джек! — кажу я тихо, наче це слово в книжці написано. Лежить — тільки вуха настовбурчив.— Джек! — трохи голосніше. Устав і дивиться на мене, а я нібито й не бачу, читаю.— Джек! — уже голосно, а сам дивлюся в словника. Стриб! І вже він на словнику.— Ну, ходім погуляймо.

Куди я, туди й він. Сховаєшся від нього — шукає, гавкає, а як довго нема, то й скавчить. Біжиш — і він біжить. Сядеш — він лягає спати.

Було у дворі старе, товсте, похиле дерево.

Якось я вибрався на те дерево з книжкою і взявся читати. Джек бігав, бігав навколо дерева, просився, плакав, коли як стрибне на дерево, пробіг трохи вгору й зірвався.

Я сиджу тихо — чи не злізе сам на похилий стовбур?

Ще раз розігнався і вибрався на перше коліно дерева. Подивився угору і — до мене.

Та там аж скільки п'явся — вище злізти не міг.

Другого дня пішли ми знов у двір. Довго старався Джек, разів зо три покотивсь униз, та все ж вибрався з розгону на другу розвилку дерева.

Отак щодня лазили ми з ним на дерево. Сказати правильно — я лазив, а він збігав.

Якось пішли купатися, я зліз на вербу стрибати, а він за мною. Я стрибнув у воду — і він теж.

Під осінь я виїхав, а перед тим познайомив Джека з хлопчиком Ванею. Через місяць Ваня написав мені листа.

"Навчився Джек вибиратися на кожне дерево, аби було товсте і щоб кора не гладенька була. Усі сусідські коти повтікали з двору — ніде їм рятунку не було. З дерева Джек — на паркан, з паркану — на дах і там ганяє котів.

Не тільки коти, а й перехожі люди лякались. Ідуть увечері повз садок, коли старе дерево — гррр! — гарикає, як собака. То Джек сидить на дереві і гризе кістку".